

Az 1998-as tavaszi portyázás

Mi, idei harmadikosok is eleget tettünk kötelezettségünknek: becserkészünk Kelet- és Északkelet-Magyarországot, kardot rántva a lelkünkben és a fejünkben tanyázó homály (esetleg sötétség) ellen. Istennek tetsző cselekedet lehetett ez, mert végig mosolygott ránk az ég, így nagy örömmel teljesítettük a tantervben előírt feladatot. Természetesen nem voltunk a magunk eszére hagyatva: Marjanucz és Kruppa tanár urak vezettek minket.

A kirándulás során központi szerep jutott a templomoknak. És ha a templom a világ kicsinyített mása, akkor a világ csakis gyönyörűsége lehet, mert ezek az épületek nagyon szépek voltak. Árpádok korában épült, fehér falú kis református templomok bújtak elő a tavaszi tájból, s mint fűben talált fénylő gyöngyszemek jelezték eltűnt századok gazdagságát. A vizsolyi és a csarodai templom belső falain a freskók több egymást követő stílus dokumentumai, amelyeket a reformáció hatására meszeltek le. A restaurátorok ügyességének köszönhetően viszont ma már, ha töredékeiben is, de újra láthatók. A tákosi templom festett fakazettás mennyezete olyannyira elbűvölt némelyikünket, hogy csak Marjanucz tanár úr harmadszori felszólítására voltunk hajlandók a buszhoz indulni. Sárközi Szilvinek még így is olyan maradhatnéka volt, hogy felháborodását fejezte ki a sürgetés miatt, mire Marjanucz tanár úr lemondással fenyegetőzött. De a többi felekezet sem szégyenkezhet. A máriapócsi görög katolikus és az egri görögkeleti templom ikonosztázionai előtt csak úgy csattogtak, villogtak a fényképezőgépek.

A várak közül a sárospataki volt a legszebb. Kicsit dideregve lépkedtünk a fehér falak közt, de a lovagterembe érve pár percre megfeledeztünk a hidegről. Ugyanis itt az

idegenvezető arra kért bennünket, hogy énekeljünk valami szépet. A csoport a hittanosokat bírta meg, hogy találjanak ki valamit, mire ők rövid tanakodás után elkezdtek a Himnuszt.

A füzéri és a regéci várat a császáriak 1685-ben lerombolták, de hiába: nekünk a romok is szépek voltak. S szépek voltak a hollóházi porcelánok, az aggteleki cseppkövek, a Munkácsy-festmények és szépek a csónak alakú kopjafák Szatmárcsekén. Jó volt nézni őket. És jó volt hallani a Borda Erkel szülőházában, a tárogató hangját a sárospataki várban, s társaink hangját a buszban, ahogy a Székely Himnuszt énekeltek. És énekeltek szerelemről, elmúlásról. Szalonnát süttöünk a Szalajka völgyében. Szídtuk a szelet, hogy ránk fújja a füstöt.

Gazdag zsákmánnyal tértünk haza: gazdagodtunk tudásban, érzelemben. Idegenvezetők, lelkészek oktattak, amerre csak mentünk, s ahol ezek nem voltak, ott társaink álltak elő rövid referátumaikkal. A nyírbátori református templomnál se idegenvezető, se referáló nem volt, így Kruppa Tamás vonult – „Akasztják a hóhért!” felkiáltások közepette a templomba, hogy rögtönzött előadást tartson a Báthoriakról.

De szellemi táplálék mellett az érzelmi ugyanolyan fontos. Seregnyi emlék, amelyeket felsorolni nem is lehet, melyekről napokig lehetni beszélni. Beszélni pl. arról, amikor a társaság este a szállás körül csoportokba verődve kétségbeesett kóválygásba kezdett, hátha rálel egy kocsmára vagy bulira. Közélebb kerültünk egymáshoz és új barátokra leltünk. Ez a hat nap fontos volt. Kellett ahhoz, hogy feltöltődjünk, hiszen lámpások, fáklyák leszünk mi, kik bevilágítjuk majd az utat apró porontyok előtt.

ERDÉLYI MÓNIKA

„GYŐZELMÜNK KOVÁCSAI”

VI. GYŐZELMÜNK ÉS VASUTUNK KOVÁCSAI MEGPIHENNEK PÁR PILLANATRA, HOGY TÁJÉKOZÓDJANAK A GAZ IMPERIALISTÁK KOREAI MEGSZÉGYENÜLÉSÉRŐL. A HÁTTÉRBE SÖTÉTLŐ EGYKORI NÉMET BIRODALMI, AZÓTA SZOVJET HADIZSÁKMÁNNYÁ LETT TEHERKOCSI TANÚSKODIK ARRÓL, HOGY KINEK, MIT, MENNYIÉRT DOLGOZTAK A LANDLER JENŐ JÁRMŰJAVÍTÓ MUNKÁSAI 1952-BEN (MÁTHÉ ZOLTÁN GYŰJTEMÉNYÉBŐL)